

édes illatokat lehellnek feléd; gondold, hogy akkor Amída hív szerelme leng körül. —

Király.

Fel most Barátim! vissza a' városba — fényes ünnep hirdesse ezen öröm napot. (int, és a' szolgák egy hintőszéket hoznak elő, mellyre Amidát felemelik.)

Amída.

Atyám! Nelzor — (félíg alélva elvitetik. Király, Kaled, és a' többiek Amidát követik.)

Nelzor.

Oh! 's nekem mi marad e' sötét világban?

Harun (kiterjesztett karokkal feléje megy.)

Atyád! (Nelzor Attyának karjába dől, a' Karpit lefordul.)

Kisfaludy Károly.

A' T A V A S Z B A N.

Lágy hímzetekben olvad a' mező:
'S miként hevül a' szívnek tiszta mélye!
'S hogy ömledő idvezletét ki-élje
Hangokban ébred minden érező.

Hol vagy Leányka? édes Rejtező
Jer! légy dalomnak részvevő segélye,
Hogy váltva szép szavad szavam' cserélje;
Szelíd az Ég 's lantomra kedvező.

Jer, zengjük itt a' reggel' árjain,
Mi ékes e' föld nekünk, boldogoknak
Az öszve-ézés' rózsalánczain:

Oh zengjük ünnepét a' nagy titoknak
Melly fényborongva száll szív'- 's lelkemen —
Terülne bár így végig éltemen!

Vándorfy.

A' P I L L A N G Ó H O Z.

Tarka Pillangó, ki igen szerencsés
Vagy te, nem lévén lenyügözve hímes
Szárnyaid, mindég szabadon, 's öröm közt
Folytatod élted'.

A' szelíd langyú tavasz' aetherében
Illatot hintő gyönyörű virágok'
Kelyhiből nectárt iszol; a' vagy Ámor'
Kényeit ízled.

Flóra sok színű koszorúja melly dísz
Nyer, midőn rászállsz; 's mi vigan mosolygnak
A' Kegy-Istennék, ha magát szemökbe
Tünteti képed.

Ah, de mint egy szép tüneményes álom
Nyil-sebességgel rövid édes élted
Elrepül, 's a' bús feledék' tavának
Száll fenekére.

Így temet mindent örökös homályba
A' halandóság, 's csak az érdem által
Nyert dicsőségnek diadalmi fénye
Győzi-meg éjét.

Primóczi Szent-Miklós y Aloyz.

L E Á N Y S Z E M É R E M.

A' rózsaszínű szűz szemérem, melly, magát
Megvonva gyengéd érzeményibe
Titkon virágzik, szép Leány!
Legédesebb, legbájosabb kegyed:
Hajolva és remegve hódol nékie
A' férjfiúi büszkeség 's erő;
Azonban az természetes legyen:
A' távozót nem tartya meg
A' furcsa mesterség soha.

Kisfaludy Sándor.

A' HAVAS VIOLÁJA.

(August. 1820.)

Hogy' nyillasz te itt e' rengetegben
Egyedül, oh kiesb tájnak violája?
Jer, ne hervadozz e' vad hidegben,
Nem itt vagyon a' te szép kelyhed hazája.

Nyájasb ég mosolyg ott, hol én lakom
'S reggel este gyenge szél lengedez,
A' hajnalnak nyílik kis ablakom,
Melly alatt pázsint közt egy patak csergedez.

Oda teszek én ki majd tégedet
'S első gondom te léssz, mihelyt felébredek,
Csermelyemmel öntöm gyökeredet,
'S mellőle a' burjánt tépik gyengéd kezek.

'S ha hív kebelre vágysz, azt felleled,
De, én leszakasztani sajnálnálak.
Szendergnéd kényedre ki téli éjjeled',
'S új tavasszal újra ápolnálak.

„Vágyódtam én egykor szelíd helyen
Balzsamzó szellőnek nyítani kelyhemet,
Hogy egy gyengéd-lelkű meleg mejjen
Ringattatva várjam enyésztemet.

„'S kikeletet hívén mindenfelé
Bízva jövék ide hozómnak karjain,
'S a' havasról szélvész rontott-elé, —
Éltem majd csak tengett gornyadó szárain.

„Mennék veled — de nézzd gyökeremet
Mint szebbet remélve mennyire ágazott!
Ha szánsz, vedd szívedbe esetemet,
'S ah, menj! reám az Ég nehéz sorsot hozott.“

Ezt mondta a' virág, — és reszketett.
Szemérem 's fájdalom közt hajtá-le fejét:
Egy harmat csepp gyöngyé kerekedett
Rajta, és könny gyanánt futotta-el keblét.

Döbrentei Gábor.
